

Hazugságok, féligazságok és hatalmi dölyf, és még az udvari bolond is megrázza csörgősipkáját

Dr. Gubás Jenő és Gubás Ágota 2011. január 19-én a Magyar Szóban nyilvánosságra hozták, miért mondanak le az Aracs Társadalmi Szervezet elnöki és alelnöki tisztségéről. A lap szerkesztősége kivonatossan közölte azt az elnöki beszámolót, amelyet Gubás Jenő a szervezet évi közgyűlésére készített. A beszámoló teljes szövege (http://www.magyarsozo.com/fex.page:2011-01-19_Az_Aracs_ellehetetlenitese.xhtml) a napilap internetes kiadásában, a Közös Íróasztalunk rovatban olvasható.

A lemondás kapcsán Németh Ernő készített interjút Gubás Ágotával, ami az MR1–Kossuth Rádió Határok nélkül c. műsorában hangzott el, 2011. január 25-én. Ugyanebben a műsorban, ugyanekkor megszólalt Lovas Ildikó, a Magyar Nemzeti Tanács Közigazgatási Hivatalának művelődési kérdésekkel foglalkozó tanácsosa, akit Gubásék mind az elnöki beszámolóban, mind az interjúban név szerint is megneveznek. Vele is Németh Ernő beszélgetett.

A két interjút, szerkesztői bevezetővel, átvette az Újvidéki Rádió Hangadó szerda című műsora, s ezeket Ternovác István a Vajdaság Ma – Délvidéki hírportálon írott változatban jelentette meg: Miért mondott le az Aracs elnöke és alelnöke? „Döntésünk tiltakozás”. Interjú Gubás Ágotával (<http://www.vajma.info/cikk/tukor/3926/Mert-mondott-le-az-Aracs-elnoke-es-alelnoke-Dontesunk-tiltakozas.html>), 2011. január 26.; valamint: Lovas Ildikó: Az Aracs nem kerülhet veszélybe (<http://www.vajma.info/cikk/tukor/3928/Lovas-Ildiko-Az-Aracs-nem-kerulhet-veszelybe.html>), 2011. január 27.

Gubásék lemondásuk okaként a következőkre hivatkoznak:

„Szervezetünk az elmúlt évben a legnehezebb időszakát élte át. Már a korábbi évek beszámolóiban is említést tettem arról a politikai nyomásról, amellyel a Vajdasági Magyar Szövetség a befolyása alá akarta vonni az Aracsot. Mivel ez eddig nem sikerült, a mellőzés, az elhallgatás taktikáját alkalmazta. Az Aracs-díjak átadására például min-

dig minden magyar párt vezetőségét meghívtuk, és e meghívásnak minden párt előjárói eleget is tettek, kivéve a VMSZ és a befolyása alatt álló Magyar Nemzeti Tanács vezetőségét, ők bojkottálták ezeket a rendezvényeket. Mind ez ideig ez különösebben nem gátolta a munkánkat. Az elmúlt évben viszont ezek a nyomásgyakorlások egyre erőteljesebbekké váltak.

Az első gáncsot a múlt évben a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség vetette, amikor a szervezésében az év elején minden délvidéki magyar folyóiratnak egy budapesti bemutatkozási lehetőséget biztosított, egyedül az Aracstól tagadta ezt meg. Amikor ezt írásban szóvá tettük, azt a valótlan magyarázatot kaptuk, hogy az Aracs nem irodalmi folyóirat. Közben mindenki előtt ismeretes, hogy a lap minden számában közöl verseket, folytatásban jelentettünk meg színdarabokat, és különösen a múlt évben, mivel Trianonra emlékeztünk, a magyar irodalom legismertebb íróitól idéztünk műveket. Ez a mellőzés hasonló módon megisméltódott a Magyarokanizsai Íróklub múlt évi rendezvényén, ahol a délvidéki magyar folyóiratok bemutatása volt a téma. Kezdetben meghívást kapott az Aracs is. Időközben azonban átalakult a szervezőbizottság, a nemzeti elkötelezettségűeket leváltották, és a jugo-liberális értelmiségi kör vette át az irányítást, akik közül „valaki” odaszólt a szervezőknek, ezután sajnálattal közölték velünk, hogy márpedig az Aracs nem lehet jelen a rendezvényen. A hazug indok hasonló volt, mint a budapestinél. A dologban az volt a legfurcsább, hogy a Létünk című folyóirat, amely soha semmilyen irodalmi szöveget nem jelentetett meg, minden nehézség nélkül bemutatkozhatott.

A következő támadás már a személyemet érte. A Magyar Szó ugyanis Szerbhórváth György hazugságokkal, csúsztatásokkal és gyanús utalásokkal teli jegyzetét közölte, többek közt azt, hogy a díjátadásakor a beszédemben elítéltem az itteni

magyar fiatalokat. Az igazság az, hogy épp a fiatalok érdekében emeltem föl a szavamat a Képes Ifjúság című hetilap (különben a M. Sz. melléklete) magyar szellemiségének a hiánya miatt, amit a Vajdasági Magyar Újságírók Egysülete első számú követelményként írt elő. Ennek ellenére a Magyar Szó főszerkesztője, a többi valótlanossággal együtt, leközlte a cikket. Mindegy, hogy mit állít az írás, de ha bele lehet rúgni az Aracsba, akkor azt nem lehet elmulasztani.

Végezetül a kegyelemdőfést az MNT azzal a határozatával adta meg, hogy a délvidéki kiemelt kitüntetések közé nemhogy az Aracs-díjakat nem sorolta be, de még az ünnepséget mint rendezvényt sem. A számtalan régi, kommunista, főleg irodalmi díjak között, amit már a Magyar Szó szerint is csak egymásnak, te nekem, én neked elv alapján adományoznak, nincs helye az Aracs-díjaknak, mert az MNT szerint az egy életen át a magyarságért végzett tevékenységet nem kell megbecsülni. A dologban az a legbántóbb, hogy az MNT e bizottságának az elnöke az Aracs-érem egyik kitüntetettje, aki a díj átvételekor, a Délvidék legrangosabb kitüntetéseként értékelte ezt. Az Aracs folyóirat szerkesztőbizottságának a tagja pedig az MNT al-elnöke, és egy szóval sem tiltakozott az Aracs-díj és az ünnepség mellőzése miatt. Tápai Renáta a Lovas Ildikóval, az MNT Közigazgatási Hivatalának kultúrával megbízott tanácsosával készült interjújában az Aracs-díjakat meg sem merete említeni, csupán a kommunista időkből megmaradt Sinkó- és Szirmai-díjakat hiányolta, mivel azok a számtalan jugo-liberalista kiemelt irodalmi díj közül kimaradtak. Egy tapasztalt újságíró ugyanis nem követhet el olyan nagy baklövést, hogy az MNT vezető emberének az Aracs nevet meg merné említeni.

...

A gondot viszont nemcsak az jelenti, hogy szervezetünket, illetve az Aracs-díjat lebecsüléssel, nem a saját értékének, jelentőségének megfelelően kezelik, hanem anyagilag kívánják ellehetetleníteni. Pályázatainkat sorra elutasítják. Ebből egyértelműen az szűrhető le, hogy a szervezetünk működését anyagilag akarják megakadályozni, úgy vélekedve, hogy az Aracs munkájára semmi szükség sincs, ha azt nem ők befolyásolhatják. Még kevésbé a folyóiratot, amely minden politikai nyomásgyakorlástól mentesen mindig igyekszik kideríteni az igazságot. Amennyiben ez esetleg nem sikerült vagy tévedett

a lap, a bírálóknak mindig helyet adott. Pártpropagandát sohasem folytatott, és ez a vétke. Az igazság pedig sokszor fájdalmas.

...

Az Aracs Társadalmi Szervezet a megalakulása óta határozott nemzeti elkötelezettségű volt, mindig az egyetemes magyarság érdekében tevékenykedett, és egyértelműen visszautasította a gyurcsányi nemzetvesztő politikát. És amíg a délvidéki pozícionált értelmiség a Gyurcsány-kormány kegyeit kereste, addig az Aracs a kemény ellenzékét képviselte. Épp ezért tisztelték meg rendezvényünket a magyarság legrangosabb képviselői. Most, hogy a nemzeti erők hatalomra jutottak, azt reméltük, hogy a szervezetünk megfelelő támogatásban részesül majd. Ezért jelentkeztünk Magyarország szabadkai főkonzuljánál egy bemutatkozó látogatásra, hogy ismertessük a gondjainkat. A főkonzul úr azzal utasított vissza, hogy kerekesszékkal nehéz a konzulátusba bejutni, ezért inkább ő látogat el hozzánk. Azóta már majd egy év telt el, de a látogatásból semmi sem lett. Ezt a gesztust nevezik annak a módszernek, hogy úgy kell a jelentkezőt visszautasítani, hogy az meg is köszönje. Tehát itt is csődöt vallottunk, miközben a Gyurcsány-imádók továbbra is a magyarországi támogatásoknak és kitüntetéseknek a legfőbb élvezői.

A felsoroltakból látható, annak ellenére, hogy az eddig elvégzett munkánk szinte egy egész intézmény tevékenységével felér, mégis a vezető délvidéki magyar politikusok magatartásából ítélve, úgy vélik, hogy erre nincs szüksége az itt élő magyarságnak, s az ő döntésük a meghatározó. E döntésnek viszont vannak következményei és felelősei is. Mert eddig itthon mindig csak megalázásban, kemény akadályokban, elhallgatásban, gúnyos megbélyegzésben volt részünk, és ezekkel szemben éveken át harcolni nem érdemes. Ennyi gáncsokodás után végképp elfogyott az energiánk, illetve a tűrőképességünk, ezért a feleségem és én, megköszönve a tagság és a vezetőség értékes munkáját, valamint a hathatós támogatását, az elnöki, illetve az alelnöki tisztségünkről ezennel lemondunk. A 13 év során bebizonyítottuk, hogyha valaki tenni akar az egyetemes magyarság érdekében, az minimális támogatás mellett is cselekedni tud, mindaddig, amíg végképp el nem lehetetlenítik. Nekünk nem volt irodánk, szolgálati autónk, telefonunk, sem tisztviselői gárdánk, de amit az Aracs

köré tömörülőkkel közösen tettünk, és amit magunk után hagyunk, az meghatározó időszak lesz a délvidéki magyar kultúrának és a magyarságtudat megerősödésének. Tevékenységünk, Vörösmarty szavait idézve, »jó multság, férfi munka volt.« (Az Aracs ellehetetlenítése)

Az érintettek, a megszólítottak közül, mint ahogyan azt az írás elején már említettük, egyedül Lovas Ildikó nyilatkozatával, illetve a Németh Ernőnek adott interjújával találkozhattunk. Az alábbiakban a Vajdaság Mán megjelent szövegből fogok idézni:

„A Magyar Nemzeti Tanács döntött arról, hogy melyek a vajdasági magyar közösség kulturális életének kiemelt jelentőségű díjai. A kulturális bizottság ülésén nagyon komoly szakmai vita előzte meg ezen díjaknak a meghatározását, és olyan döntés született, hogy minden tevékenységi területen egy díjat határozzunk meg, és így valóban az Aracs-díj nem került be a kiemelt díjak közé. De ugyanez elmondható a Sinkó-díjról, vagy a Szirmai-díjról is. Ettől még ez nem azt jelenti, hogy ezek kevésbé fontos, vagy jelentős díjak. Az a munka, amit a MNT és azon belül a kulturális bizottság és a Közigazgatási Hivatalban én mint művelődési tanácsos közösen megkezdtünk, az értékrendeknek a meghatározását és az igazodási pontoknak a meghatározását jelenti. Azt gondolom, hogy most időt kell adni ahhoz, hogy látszódjék, hogy ez nem bárki ellen való tevékenység, hanem csak az értékrend meghatározásának bizonyos pontjairól van szó. Az, hogy meghatároztuk a kiemelkedő díjakat, nem azt jelenti, hogy majd az MNT fog ezen díjak mögött állni, hogy ő fogja meghatározni, ki kapja majd meg ezeket a díjakat, hanem valamilyen értékrendet jelöl a közösség kulturális életében.”

A Magyar Szó 2010. november 30-ai számában Véglegessé vált a kiemelt jelentőségű intézmények listája címmel tudósít a Magyar Nemzeti Tanács üléséről, amelyen döntöttek „a vajdasági magyar közösség szempontjából kiemelt jelentőségű hivatalos és amatőr rendezvényekről, valamint a művelődési-művészeti díjakról, ...továbbá bővült a kiemelt jelentőségű kulturális intézmények listája is”. A tudósítás szerzője P. E.

A Nemzeti Tanács döntése alapján a következő művelődési-művészeti díjak számítanak kiemelt jelentőségűnek: Híd Irodalmi Díj, Forum Képzőművészeti Díj, Vajdasági Magyar Művészeti Díj, Életfa Díj, Pataki-gyűrű Díj és Bazsalikom Műfordítói Díj.

A kiemelt hat díj közül négy az újvidéki Forumhoz köthető: a Híd, a Képzőművészeti, a Művészeti és a Bazsalikom.

A Híd Irodalmi Díjat 1959-ben alapította a Forum Lap és Könyvkiadó vállalat kiadói tanácsa, melyet évente ítélnék oda a kiadó által kinevezett zsűri döntése alapján jugoszláviai (!) magyar íróknak. Az eredeti elképzelés szerint, a testvériségegység szellemében, a Híd-díjas mű szerbhorvát (!) fordításban is megjelent volna, de erre egyetlen esetben sem került sor

A Forum Képzőművészeti Díjat a Forum Lap- és Könyvkiadó és Nyomdaipari Munkaszervezet alapította 1969-ben. Művésztelepi díjként jött létre, az akkor létező négy művésztelep (a zentai, topolyai, óbecsei, écskai) egyik résztvevője kapta, merész, kezdeményező alkotómunkásságáért. Évente egy, esetleg két díjat ítélnék oda vajdasági képzőművészeknek, intézménynek, de esetenként egy rendezvényt is díjaztak (a pancsovai szobrászati kiállítást 1987-ben). A bírálóbizottság összetétele minden évben változik.

A Forum hagyományosnak mondható két díja mellett a legfiatalabb a Forum Könyvkiadó Intézet Igazgatóbizottsága által 2008-ban alapított Vajdasági Magyar Művészeti Díj. Ezzel a díjjal a vajdasági művészetek fejlesztésében (!), az előző évben elért legjobb eredményt jutalmazták.

A Forum negyedik díja a Bazsalikom Műfordítói Díj. A díjat 1972 óta ítélik oda és adják át annak a műfordítónak, vagy folyóiratnak, aki, ill. amely a Debreczeni József és Szentelky Kornél szerkesztésében és fordításában megjelent Bazsalikom című, 1928-as délszláv versantológia szellemében dolgozik, azaz, a délszláv irodalmakat fordítja magyar nyelvre, vagy a magyar irodalmat szerb nyelvre. A díj történetében egyetlen kivétel volt: 1991-ben én, ennek az írásnak a szerzője, az általában vett műfordítói munkásságomért nyertem el a díjat.

Az Életfa Díjat 2003-ban alapította a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség. Az Életfa Díj, amely Magyar Életfa Díj-ként is szerepel, de a Nemzeti Tanács által kiadott közleményben csakis jelző nélkül (!) olvasható, életműdíj, amelyet a délvidéki kultúrában végzett, legalább negyvenéves múltra visszatekintő, áldásos tevékenységért lehet adományozni.

A Pataki-gyűrű Díjat 2002-ben adományozták először annak a színésznek, aki az előző évadban

a legkiemelkedőbb színészi teljesítményt nyújtotta, tehát ez egy színházi, színészi díj.

Lovas Ildikó nyilatkozata alapján az MNT kulturális bizottsága nagyon komoly szakmai vita után döntött arról, hogy melyik legyen az a díj, amit kiemeltnek tekintenek, és döntöttek arról is, hogy minden tevékenységi területen egy díjat határozzanak meg. Így aztán „valóban az Aracs-díj nem került be a kiemelt díjak közé”. A hat díj közül kettő kimondottan irodalmi jellegű: Híd- és Bazsalikom Díj, tehát már itt sem áll meg Lovas azon állítása, miszerint minden tevékenységi területen egy díjat határoztak meg. Csúsztatás és a kevésbé tájékozott közönség szándékos félrevezetése arra hivatkozni, mint ahogyan azt Lovas teszi, hogy sem a Sinkó-díj, sem pedig a Szirmai-díj nem került a kiemelt díjak közé, mert az előzőt pályakezdő irodalmároknak adják, az utóbbit meg novellistáknak – évente váltakozva magyar és szerb irodalmároknak. (És mindkettő, természetesen, a Forumhoz köthető!) Lovas Ildikó adósunk marad annak a megválaszolásával is, hogy az Aracs-díjat vajon melyik díj szorította ki a kiemelt díjak közül, ugyanis az Aracs-díjat, pontosabban szólva: az Aracs-díjat a következő tevékenység elismerésére hozták létre:

„[Az Aracs Társadalmi Szervezet] 1998-ban díjat alapított azoknak az embereknek a megjutalmazására, akiknek szerepük volt a magyarság önazonossága megőrzésében. Egy-egy életművet, kiemelkedő tevékenységet díjaz a bírálóbizottság. Eddig számos pedagógus, művész, orvos és más szakember kapta meg ezt az elismerést. A díj nevében a Délvidék legnagyobb, legszebb és legtitokzatosabb középkori alkotásának, az egyetemes magyarság kultúrájába szervesen beilleszkedő, párját ritkító építészeti műremeknek, az aracsi pusztatemplomnak az emlékét idézi, amely romosságában is – mint a bánági tájból kiszakadó felkiáltójel – múltunk, anyagi és szellemi kincseink, valamint önismeretünk jelképe, a költő szavával maga a »rommá sűrűsödött csönd«.

Az Aracs–Főnix-díj (Kalmár Ferenc szabadkai szobrász alkotása) egyrészt az aracsi pusztatemplom emlékét idézi, másrészt nemzeti újjászületésünknek, megújulásunknak a példázata – nemzeti újraéledésünk reménye. A díjjal jutalmazottak az egyetemes magyarság olyan neves intézményei vagy személyiségei, amelyek, ill. akik munkájukkal,

példamutatásukkal és bátor kiállásukkal azt a hitet erősítik bennünk, hogy az elmúlt századok megpróbáltatásai ellenére is a mitológia főnixeként megújulhat a nemzet anyanyelvének és közösségtudatának egysége mint legfőbb megtartó kohéziónk.

Az Aracs-díj (Szervátiusz Tibor kisplasztikája) és az Aracs-érem (Kutas Ágnes budapesti szobrász alkotása) célja szorgalmazni, serkenteni azt a munkát, amely a délvidéki magyarság megmaradását, itt maradását, kulturális és gazdasági gyarapodását szolgálja, valamint kárpótolni azt a fáradozást, megaláztatást vagy nem ritkán akár az üldöztetést is, melyet e nemes munka sikeréért a díjazottaknak el kellett szenvedniük.

A cél, hogy a társadalom elismerje azoknak az embereknek tevékenységét, akik egész életükben a közösségükért tettek, és általában nemigen részesültek elismerésben. Ezáltal az újabb generációk előtt is példát tudunk felmutatni, s a fiataloknak lesz értékalapjuk, lesz, akikre felnéznek, s tanulnak tőlük.” (Az Aracs Társadalmi Szervezet honlapjáról)

Az idézetből mindenki számára világos és egyértelmű, az Aracs-díj egyetlen másik kiemelt díjhoz sem köthető. Arról sem tudunk, hogy az MNT kulturális bizottsága mi alapján határozta meg a kiemelt díjak számát, miért pont hat, és nem öt vagy hét? Lovas Ildikó pedig vagy szándékosan csúsztat, vagy művelődési tanácsosként annyi fáradságot sem vett magának, hogy tájékozódjon afelől, vajon milyen díj is az Aracs-díj? Mindkettő, közszereplést vállaló személytől, elfogadhatatlan és megengedhetetlen!

Mégha kissé nehezen is értelmezhető, de a következő idézetből kiolvasható, miért is nem volt sem az Aracs T. SZ., sem a folyóirat az MNT és annak művelődési tanácsosa szerint kiemelten támogatandó:

„Az a munka, amit a MNT és azon belül a kulturális bizottság és a Közigazgatási Hivatalban én mint művelődési tanácsos közösen megkezdtünk, az értékrendeknek a meghatározását és az igazodási pontoknak a meghatározását jelenti.” (Lovas Ildikó: Az Aracs nem kerülhet veszélybe)

Igen, az Aracs értékrendje az, ami nem felel meg sem az MNT-nek, sem a tanácsos asszonynak. Éppen ezt hangsúlyozták ki Gubás Jenőék, ami-

kor lemondó nyilatkozatukban a Nemzeti Tanács művelődési hivatalában eluralkodó jugo-liberális eszmeiségről beszéltek. A szerbiai Délvidék (másoknak, ha úgy tetszik: a Vajdaság) virágzó rétjén nem nyílhatnak a nemzeti színű virágok, csakis a vörös szegfűk, melyek fölött kékes színű madarak lebegnek! Lovasék megkezdték az értékrendek és az igazodási pontok meghatározását.

A következő idézetnek viszont már nincs semmi köze a valósághoz. A tanácsos asszony szerint:

„Ugyanakkor az összes többi olyan díjnak az alapítója, mely díj kiosztásra került Vajdaságban, a kulturális élet területén, eddig is fordult kérvénnyel az MNT-hez, hogy segítsük pl. kinyomtatni az okleveleket, vagy fizessük ki az egyéni képzőművészeti munkát. Ezt természetesen a jövőben is meg fogjuk tenni, mind a Szenteleky-díj, mind bármely díj vonatkozásában. Ez alól az Aracs sem lesz kivétel. Ha hozzánk fordulnak támogatásért, megkapják azt. A kiemelt díj nem a támogatás biztosítását, illetve a támogatás megvonását jelenti.” (Lovas Ildikó: Az Aracs...)

Hogy az összes többi díjnak az alapítója a Vajdaság területén valóban fordult-e az MNT-hez, s annak tanácsos asszonyához, azt én nem tudhatom, mint ahogyan azt sem, mit nyomtattak ki nekik, és mennyit fizettek nekik, azt viszont tudom, s azt nemcsak én tudom, hanem a Gubás házaspár ezzel kapcsolatban nyilatkozott, s nyilatkozatukat, természetesen tényekkel alá is tudják támasztani, hogy az Aracs T. Sz. (miután a Szülőföld Alaptól nem kapott támogatást) az MNT-hez fordult a díjkiosztó ünnepség költségeinek a megtérítéséért. A díjátadó után azért, mert a Nemzeti Tanács részéről elhangzott ígéret szerint utólagos (anyagi) támogatásban is részesítenek rendezvényeket, mint ahogyan ezt meg is tették, egyebek mellett, a zentai zEtna Irodalmi Fesztiváljával. Csakhogy az Aracs nem a zEtna, s a zEtna sem az Aracs, így az Aracs támogatás nélkül maradt, illetve nem egészen: Lovas Ildikó támogatja az Aracsot, hiszen mondta, ha hozzájuk fordulnak, majd kapnak – s hogy eddig miért nem, s a tanácsos asszony miért felejtette el azt, hogy már hozzájuk is fordultak...?

A Magyar Szó 2011. február 12–13-i számában olvashatjuk a következő hírt: „A vajdasági magyar művészeti-közművelődési intézmények működését, programtevékenységét, fejlesztését célzó 2010-es évi anyaországi támogatásokat, valamint a

Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Magyar Nemzeti Tanács 2011-es évi együttműködését ismertették pénteken Szabadkán. Dudás Károly, a VMMSZ elnöke elmondta, a magyar kormány jelentősen támogatta a vajdasági intézményeket. A VMMSZ Intézöbizottsága javaslata alapján a következő intézmények részesültek támogatásban: 11 millió forintot kaptak a színházak (szabadkai Nép-színház, szabadkai Kosztolányi Dezső Színház és az Újvidéki Színház egyenként 2 millió 600 ezer Ft, Zentai Magyar Kamaraszínház 2 millió Ft, Tanya-színház 1 millió 200 ezer Ft), a szabadkai Városi Múzeum, a szabadkai Történelmi Levéltár, a zentai Városi Múzeum és a zentai Történelmi Levéltár 500-500 ezer forintban részesült, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet 1 millió 800 ezer forintot kapott, a szabadkai Városi Könyvtár 900 ezer, a topolyai Népkönyvtár pedig 700 ezer forintot, az újvidéki Forum Könyvkiadónak 1 millió 800 ezer forintot ítéltek.” (Kulturális kalauz júniustól, Támogatás a vajdasági művelődési, közművelődési intézményeknek, t.r.)

„A kiemelt díj nem a támogatás biztosítását, illetve a támogatás megvonását jelenti.” – nyilatkozta a fentiekben Lovas Ildikó, amire a napi sajtó azonnal rácáfolt, mivel a támogatott intézmények között egy se nincs, amit az MNT ne a kiemelt jelentőségű intézmények között tartana számon, illetve úgy is megfogalmazhatnánk: egyetlen olyan intézmény sem került be a támogatottak közé, amelyet az MNT ne tartana kiemeltnek. Nos, ezek alapján van-e értelme az Aracsnak a művelődési tanácsoshoz fordulni? – Aligha.

A Ternovác István által jegyzett Lovas interjúban eljutottunk addig a pontig, amikor kiderül, mi is a legnagyobb gond az Araccsal:

„Én úgy vélem, hogy két területről kell beszél-nünk. Az egyik az Aracs-díj, amely nem került be a kiemelt díjak közé, nagyon sok más díjjal egyetemben. De ez nem azt jelenti, hogy az MNT nem áll mögötte és nem támogatja. A kérdésnek azonban van egy másik összetevője is. Magának az Aracs társadalmi szervezetnek a működése és a hozzá kötődő folyóiratnak a léte nem lehet kérdéses, ha egy társadalmi szervezet olyan erős beágyazottsággal bír, mint az Aracs. Nem lehet kérdéses, hogy megmarad-e. Nem lehet kérdéses az, hogy részesül-e kellő mértékű támogatásban az MNT-től ahhoz, hogy folytathassa a tevékenységét. Én úgy

vélem, hogy részesülnie kell. És azt is gondolom, hogy vannak olyan nagyon komoly szakemberek az Aracs társadalmi szervezet és a folyóirat körül, akik méltán tudják folytatni a munkát. Az Aracs vezetőinek a döntése mögött – mint tudjuk – egy hosszú folyamat áll, hiszen az érintettek már nagyon régóta fontolgatják azt, hogy nem vezetik majd tovább ezt a szervezetet. Ők azt gondolom, hogy rengeteget tettek a magyar közösségért, ugyanakkor azt is gondolom, hogy kizárólagosak is voltak a nemzeti összetartozás fogalomkörének a meghatározásakor. Én mindig azt gondoltam, hogy a magyar közösséget építeni nem jelentheti azt, hogy meghatározzuk, ki a jó magyar és ki a rossz magyar. Erre bizony nem egy alkalommal sor került az Aracs részéről. De hát ez mindenkinek a joga. Én semmiféleképpen, soha nem képviseltem ilyen értékrendet. Mindig is azt gondoltam, hogy a közösség ügyét szolgálni kell, és most is így gondolom, hogy az Aracs társadalmi szervezet és az Aracs folyóirat nem kerülhet veszélybe! Az biztos, hogy kevesebb támogatást, mint amennyit eddig kapott a Magyar Nemzeti Tanácstól, nem fog kapni. Ellenkezőleg: úgy gondolom, hogy pl. olyan meghatározó egyéniségekkel, mint Mák Ferenc, a folyóirat létéről, az irányvonalról és egyáltalán magának a szervezetnek a működési struktúrájáról, elképzeléseiről, le fogunk ülni, és akár bizonyos együttműködési formákat is ki fogunk tudni alakítani. Az MNT részéről ehhez a nyitottság és az elszánás megvan.”

Azt már korábban letisztáztuk, a kiemelt díj (rendezvény, intézmény) éppen a támogatás biztosítását jelenti, azt viszont nem egészen értjük, hogy képzeli Lovas Ildikó az Aracs támogatását, ha akkor, amikor az kérelemmel fordult az MNT-hez, lásd: Aracs-díj és működési költség, nem támogatta. Hogyan áll mögötte, és miben támogatja? Szerinte nem lehet kérdéses, hogy az „olyan erős beágyazottsággal bíró” Aracs társadalmi szervezet és „a hozzá kötődő folyóiratnak a léte” megmarad-e. Szerinte „nem lehet kérdéses az, hogy részesül-e kellő mértékű támogatásban az MNT-től ahhoz, hogy folytathassa a tevékenységét. Én úgy vélem, hogy részesülnie kell.” – mondja a tanácsos aszszony. Azt már nem, mikor, hogyan és milyen támogatásban, pontosabban szólva, ezt is megmondja az interjú vége felé: „Az biztos, hogy kevesebb támogatást, mint amennyit eddig kapott a Magyar Nemzeti Tanácstól, nem fog kapni.” – Kevesebbet

nehéz is lenne, ugyanis a semminél talán a filozófusok tudnak kevesebbet alkotni, s abból még adni is annak, aki kér...

A Lovas-féle nyilatkozat legproblematisabb része, számomra legalább is, most következik: „És azt is gondolom, hogy vannak olyan nagyon komoly szakemberek az Aracs társadalmi szervezet és a folyóirat körül, akik méltán tudják folytatni a munkát. Az Aracs vezetőinek a döntése mögött – mint tudjuk – egy hosszú folyamat áll, hiszen az érintettek már nagyon régóta fontolgatják azt, hogy nem vezetik majd tovább ezt a szervezetet.” Lovas, egyelőre legalább is, adósunk marad abban, hogy megnevezze, kik azok az „olyan nagyon komoly szakemberek az Aracs társadalmi szervezet és a folyóirat körül, akik” – szerinte „méltán tudják folytatni a munkát”. A társadalmi szervezet munkájába Gubásék elbeszélése alapján van némi betekintésem, de ők soha nem mondták, Lovas Ildikó részt vett volna a szervezet életében. A lapnak egyik alapító szerkesztője vagyok, így, talán jogosan állíthatom, az Aracs, a délvidéki magyarság közéleti lapja történetének minden egyes mozzanatában jelen voltam, s az elmúlt közel tizenegy esztendő során Lovas Ildikó soha nem kereste meg a szerkesztőséget sem közéleti szereplőként, sem szépíróként. Szerkesztőtársaimtól sem hallottam soha, hogy velük Lovas Ildikó akár csak magánjellegű kapcsolatot is ápolna. Vajon honnan tudja akkor, kik azok az „olyan nagyon komoly szakemberek”, akikkel még ő hajlandó is lenne leülni, hogy „a folyóirat létéről, az irányvonalról és egyáltalán magának a szervezetnek a működési struktúrájáról, elképzeléseiről” elbeszélgessen? És azt már csak halkan kérdezném meg, honnan veszi Lovas Ildikó magának a bátorságot, hogy elbeszélgessen egy olyan szervezetnek és egy olyan szerkesztőségnek az elképzeléseiről és működési struktúrájáról bárkivel is, amihez soha semmi köze nem volt! Jó lenne, ha a Magyar Nemzeti Tanács művelődési és bármilyen más tanácsosa, elnöke, titkára és bármelyik alkalmazotta tisztában lenne azzal: nem mi vagyunk értük, hanem ők vannak értünk, mindannyiunkért, akik a délvidéki magyarság szerbiai részeként létezőnk megnyomorított, megaláztatott, leköpdösött, megvert, megkínzott, félrelökött zsellérékként, akiknek még az sem adatik meg, hogy anyakönyvi kivonatukat, a hatályos szerbiai törvény alapján, anyanyelvükön is megkaphassák!

Honnan tudja Lovas Ildikó, Gubásék mióta fontolgatják azt, hogy nem vezetik tovább az Aracs társadalmi szervezetet? Gubásék mondták neki? Valaki súgott, vagy besúgott? Valaki fülelt, vagy lehallgatott? Netán csak ő találta ki az egészet, hogy elmondhassa róluk: „Ők azt gondolom, hogy rengeteget tettek a magyar közösségért, ugyanakkor azt is gondolom, hogy kizárólagosak is voltak a nemzeti összetartozás fogalomkörének a meghatározásakor. Én mindig azt gondoltam, hogy a magyar közösséget építeni nem jelentheti azt, hogy meghatározzuk, ki a jó magyar és ki a rossz magyar. Erre bizony nem egy alkalommal sor került az Aracs részéről. De hát ez mindenkinek a joga. Én semmiféleképpen, soha nem képviseltem ilyen értékrendet. Mindig is azt gondoltam, hogy a közösség ügyét szolgálni kell, és most is így gondolom, hogy az Aracs társadalmi szervezet és az Aracs folyóirat nem kerülhet veszélybe!”

Miben nyilvánult meg Gubásék kizárólagossága? Lovas nem mondja meg, mert az ő liberális világában ezt meg sem kell mondani. Minek, hiszen a liberalizmus szellemiségében mindent szabad – addig, amíg az nekik tetszik! A szabadság az ő szabadsága, mert ő mondja meg, mit szabad: megmondja, mit szabad az Aracsnak, mit a lapnak (ezekről még az olyan nagyon komoly szakemberekkel le is ülne elbeszélgetni!), s mit Gubáséknak – hogy ne legyenek kizárólagosak! Meg antiszemita, meg rasszista, meg magyarkodók – mert ezek is mind kizárólagosak, csak ő (Lovas) nem, még akkor sem, ha az intézmény, amit képvisel, egyetlen dinárral sem támogatta sem a szervezetet, sem a lapot, s nem kizárólagos akkor sem, amikor sem ő, sem a pártja vezetői közül senki egyetlen alkalommal nem jelent meg az Aracs díjátadó műsorán! Ő soha nem képviselt ilyen értékrendet még akkor sem, ha a Bánság egyik központjának számító Muzslán egyetlen olyan civil szervezetet sem találtak, amelyet a kiemelt (tehát: támogatott) szervezetek közé föl lehetett volna venni, s ő akkor sem képviselt kirekesztő elvet, amikor a legrangosabbnak mondott délvidéki irodalmi díjat, a Híd-díjat a kiemelték közé helyezték, azt a Híd-díjat, amelynek megújított szabályzata szerint azt csak Szerbiában élő személy kaphatja meg, s így a díj bírálóbizottsága könnyedén lemond, a Magyar Nemzeti Tanács segítségével, mindazokról a nemzetársainkról, akik egykoron még földijeink is voltak!

Lovas Ildikó mindig is azt gondolta, hogy a közösség ügyét szolgálni kell, és most is így gondolja! Minden bizonnyal a közösség ügyét szolgálta akkor is, amikor a magyar himnusz hallatán, tüntetőleg ülve maradt, s a közösség ügyét szolgálta akkor is, amikor Szabadka művelődési tanácsosaként ellenozta a Turul-szobor visszahelyezését. És a közösség ügyét szolgálja most is, amikor a Magyar Nemzeti Tanács tanácsosaként Mák Ferencsel, és az Aracs más meghatározó egyéniségeivel el akar beszélgetni, hiszen az „MNT részéről ehhez a nyitottság és az elszánás megvan”. És a közösség ügyét szolgálja azzal is, ha ezen sorok szerzőjét nem engedi be a szabadkai Magyar Házba, hogy ott megnyissa Gyurkovics Hunor festőművész március 15-ei tárlatát!

Lovas Ildikó régi harcostársa, a Magyar Szó udvari bolondja, Szerbhorváth György is megrázta csörgősipkáját. Az a Szerbhorváth, aki hol dr. Várady Tiborba, hol dr. Egeresi Sándorba, hol dr. Nyilas Mihályba rúg egyet, egy kicsit megfricskázza dr. ifj. Korhecz Tamás orrát, s az Aracs-ügy kapcsán meg ismételtlen egy jó adag hazugsággal illeti a Gubás házaspárt. Ismételtlen, hiszen Gubás Jenő ünnepi beszédét is, amely az Aracs díjátadón hangzott el 2010 augusztusában, Szerbhorváth elferdítve tárta a Magyar Szó olvasói elé Már megint ezek a fiatalok... címmel. (2010. szeptember 1.) Mielőtt rátérnék A nemzet egyedüli élcsapata című Szerbhorváth-írás elemzésére, kezdjük ezzel a talalyival.

„...Persze lehetünk volna eredményesebbek is, ha lett volna egy egységes jövőképünk és egy kidolgozott kisebbségi stratégiánk. Ehelyett hódított és hódít a széthúzás, az egyéni érdekű politizálás, az egyetemes magyarsághoz való tartozás tagadása, a jugoszláviai, majd az ország felbomlása után a vajdasági magyarnak mint a magyar hazától különálló nemzetnek dicsekedő hangoztatása, és egyes hivatásos magyar intézményünkben még mindig jelenség a mindenkori hatalom túllihegett kiszolgálása. Ennek pedig számunkra nézve súlyos következményei lettek. A letragikusabb minden bizonnyal a délvidéki magyar ifjúság nemzettudatának a rombolása. Szinte hihetetlen és érthetetlen, hogy például olyan sajtóterméket működtetünk, mint amilyen a magyar fiatalok lapja, a Képes Ifjúság, amely élen jár a magyar nemzettudat elkorcsosításában. Egyértelmű, hogy magunk alatt vágjuk a fát,

így magunk is hozzájárulunk a pusztulásunkhoz...” (Dr. Gubás Jenő: Értelmet adni az életnek, Aracs, 2010. október 23.)

Az Aracs-díjátadón elhangzott elnöki köszöntőnek ez mintegy az egyötöde. Lehetne idézni a teljes szöveget, de Szerbhorváth hazugságait illetően annak most nincs jelentősége, viszont annak van, hogy ebből az összefüggő egységből Szerbhorváth csupán a következőt mutatja meg olvasóinak, amit ezzel a mondattal vezet be: „A minap Gubás Jenő az Aracs-díj átadásakor találta meg annak módját, hogy minden baj legfőbb okát a fiatalokban találja meg: »A legtragikusabb minden bizonnyal a délvidéki magyar ifjúság nemzettudatának a rombolása. Szinte hihetetlen és érthetetlen, hogy például olyan sajtóterméket működtetünk, mint amilyen a magyar fiatalok lapja, a Képes Ifjúság, amely élen jár a magyar nemzettudat elkorcsosításában.«” (Már megint ezek a fiatalok...)

Egyetlen napilapunkban heti rendszerességgel jelentkező, saját rovattal kitüntetett, a Magyar Rádió Statisztikai- és Elemző csoportjának a volt vezetője, tudós filozófus, médiaszociológus, meg ugye: udvari bolond és bukott, ökölrázós demokrata politikusjelölt fogalmazhatott volna, talán, kicsit szabatosabban is, de hát minek, ez így is jó, hogy egyetlen mondatban Gubás Jenő a díj átadásakor találta meg annak módját, hogy minden baj legfőbb okát a fiatalokban találja meg. Az idézett szövegből Szerbhorváthon kívül talán senkinek nem jutna eszébe, Gubás minden baj legfőbb okát a fiatalokban találja meg. Gubás nem a fiatalokat hibáztatja, hanem a védelmükre kelve, az érdekükben, értük emel szót a Képes Ifjúság szerkesztéspolitikája ellen, egy olyan szerkesztéspolitika ellen, amely Gubás értékrendje szerint nemzetellenes. S mivel nemzetellenes, ezért ifjúságellenes is!

Szerbhorváth írását így folytatja: „Ám Gubás Jenő itt megállt: egyetlen érv sem hangzott el, amivel megindokolta volna mondandóját. Bár, persze, ha nincs érv, elég egy jó nagyot odacsapni az asztalra – és ez az érv. Az erőé.”

Ez ismételtelen nem igaz, mert Gubás itt nem áll meg, hanem még azt is leírta: „Egyértelmű, hogy magunk alatt vágjuk a fát, így magunk is hozzájárulunk a pusztulásunkhoz.”. Amellett dőreség, vagy ismételtelen csak a szándékos félrevezetés a cél, egy ünnepi díjkiosztón részletes beszámolót várni a Képes Ifjúság nemzetromboló tevékenységéről,

amit egyébként Gubás Jenő korábban meg is tett, s utána lehetett volna nézni, csakhogy erre Szerbhorváthnak nincs igénye, s ha netalán lenne is, akkor nem írhatná meg a Gubás Jenőt támadó hazugságait.

„Nem tiszttem megvédeni a Képes Ifjúságot, és az is bizonyos, hogy lehetne jobb, érdekesebb és nagyobb példányszámban is elkelhetne. Ha nem a napilap melléklete lenne, ugye. De a Képes Ifjúság a kilencvenes évektől a vajdmagy média mostoha-germeke volt, a politikai elit rá se bagózott – volt fontosabb dolga is, például a pártharcok. Ezek után egyenesen méltánytalanság és otrombaság ismét előszedni a fiatalokat és egyedüli vajdasági magyar lapjukat. A nemzeti identitás építését csak egy ifjúsági sajtóterméktől elvárni pedig elég avított koncepció – az ifjabbak effajta eszmei orientálása épp a totalitarizmusban volt jellemző. És számon is kérték. De ma ugyanezt megtenni – no comment.” (Már megint ezek a fiatalok...)

A szerbhorváthi pongyolaság, zagyvaság iskolapéldáin akár meg is ütközhetnénk, ha nem ismernénk már őt eléggé: „...és az is bizonyos, hogy lehetne jobb, érdekesebb és nagyobb példányszámban is elkelhetne. Ha nem a napilap melléklete lenne, ugye.” – Melyik napilap melléklete? Hogyan kelhetne el nagyobb példányszámban, ha a napilap melléklete? Egyáltalán hogyan kelhetne el, amikor a Magyar Szóval együtt adják, meg a legújabb változat szerint még anélkül is, ajándékba. A Képes Ifjúságot Szerbhorváth a vajdasági magyar fiatalok „egyedüli” lapjának nevezi. Nem tudom, zokon veszik-e ezt tőle a következő lapok szerkesztői, szerzői, vagy engem fognak megróni azért, mert lapjaikat a „vajdasági magyar fiatalok sajtótermékei” közé sorolom: Híd Kör, Sikoly, Jel-folyam, DNS, Symposion? Természetesen, Gubás soha nem írta azt, hogy a „nemzeti identitás építését csak egy ifjúsági sajtóterméktől” várná el. S hogy az ifjabbak nemzeti identitásának kialakítása és nevelése épp a totalitarizmusban volt jellemző – Szerbhorváthtól nem tudjuk meg, melyik totalitarizmusra gondolt, de nem is ez a fontos, hanem az, miszerint a szerbhorváthi liberális, kozmopolita világlátásban nincs helye semmilyen nemzeti identitásnak, a nemzeti nevelés, nemzeti érzület, nemzeti értékrend sárba-szarba taposható:

„Problémák azonban ott kezdődtek, hogy soha sem voltam patrióta, nem is leszek, nem is lehetek

úgy patrióta, ám annál inkább utálok hazámat, mi több, nemzetemet is. Ergo csakis a hazautálatról írhatnék, no de ennek meg mi köze a lányka iránt érzett szerelmemhez? Semmi, hiszen őt szeretem, vagy legalábbis szeretni szeretném, emezt – a hazát, meg a nemzetet vagy mit – pedig utálok, megvetem, lesajnálom, leszárom.

...

Úgy is mondhatnánk, hogy a patrióta egy pedofil.

Egy perverz disznó, éjjelente pornófilmekre maszturbáló, kielégületlen hímsoviniszta ringyó.

A patrióta méginkább egy strici, aki másokat is arra akar kényszeríteni, hogy basszanak. A hazával, a nemzettel.

A patrióta nem gyengéd szerelmes (mint én, ugye), hanem egy agresszív seggfej, akinek a nemi erőszak lételeme, parfümillat élvezése helyett a spermát kenegeti magára, és szagolgatja, ízlelgeti.

...

A múltkor pezsgőztem a lánykával, akit szeretek, de eszembe se jutott a nép, a nemzet, a haza. Dögöljenek meg, de még azt sem gondoltam, hogy dögöljenek meg, csináljanak, amit akarnak, felőlem. Felőlem dugják a fejüket egy kvással teli hordóba, a valagukba meg egy nagy retket, azt. Minden patriótáéba, lehetőség szerint. Retek mégiscsak több akad, mint kvász.” (Szerbhorváth György: Kvász és retkek, Ex Symposion, 1999, 26-27. szám)

„Ha már itt tartunk, a fiatalok megszólításánál, (ki)oktatásánál, talán előbb a tanügyet kéne megvakarni. Példának okáért a magyar- és történelemkönyveket. Hogy miért gondolják azt akár az Aracs folyóirat környékén irodalmárok, hogy a magyar irodalom megállt Vörösmartynál és Reményik Sándornál, merthogy mást nemigen ismernek, idézgetéseikből ez derül ki. Az irodalom (egyelőre s viszont) még nem halott dolog, és talán a fiatalokba éppen azért nem megy bele rendesen az a fránya magyarságtudat, mert irodalomból is a frissebbet szeretik.” (Már megint ezek a fiatalok...)

Ha már itt tartunk, Gubás Jenő a díjátadón elhangzott beszédében sem nem oktatta, sem nem kioktatta a fiatalokat, még csak meg sem szólította őket. Ő a díjátadó közönségét, s a díjazottakat szólította meg. Ha Szerbhorváth ismét nem Szerbhorváth lenne, akkor nem Gubásnak róná föl a magyar- és történelemkönyvek, valamint a tanügy

vakarászásának hiányát, mivel ezekkel a témákkal Gubás Jenő mind az Aracsban, mind más lapokban, folyóiratokban, valamint tanulmányköteteiben behatóan foglalkozott. Az Aracs folyóirat környékén irodalmárok (persze, mi csak irodalmárok vagyunk, a Híd, az Üzenet, a mindenféle Symposium, de az Élet és Irodalom, a Magyar Narancs, meg minden más, „komoly, európeér” lap környékén túszténkedők meg úzik és művelik az Irodalmat!), viszont egyáltalán nem gondolják, hogy az irodalom megállt volna Vörösmartynál és Reményik Sándornál, merthogy mást is szoktak idézgetni, mégha ez Szerbhorváthnak nem is jut el a tudatáig. De nem csak ez nem jutott el Szerbhorváth tudatáig, hanem az sem igaz, hogy Vörösmartyt és Reményiket az Aracs körül irodalmárok idézik. A két költőt Gubás Jenő idézte a díjátadón, az Aracs 2010. október 23-ai számában, ahol a díjátadó szövege is megjelent, Gubáson kívül még tizenkilenc (19!) irodalmárok neve olvasható. Szerbhorváth minden bizonnyal tudós kutatásai alapján állítja, azért nem megy bele rendesen a fiatalokba az a fránya magyarságtudat, mert nem az olyan avitt, ósdi kacsat-irodalommal kellene őket tömni, mint Vörösmarty és Reményik, hiszen ők, mondja Szerbhorváth, „irodalomból is a frissebbet szeretik”. Ebből ugye, az következik, ahol a friss irodalom jelen van, s gondolom én, ilyen lehet a Híd, az Üzenet, DNS, a Symposiumok, az Élet és Irodalom, a Magyar Narancs meg egyebek, ott a magyarságtudat lángol, nemcsak a fiatal olvasókban, hanem ezen fölöttébb komoly folyóiratok, lapok környékén (és bennük, a lapokban) a míves irodalmat mívelőkben is!

„A történelemtudományba és a kapcsolódó diszciplínákba most bele se akarok gondolni: a múltkutatás is mintha megállt volna valahol az előző század elején. Mintha nem a 21. században élnénk, hanem valahol egy Trianon előtti, isten háta mögötti, egynyelvű falucskában, ahol még a rádiót sem ismerik, a világgal az embereket kizárólagosan a pap köti össze, és a fiatalok sem internetezhetnek, csak a köcsögdudát tarthatják az ölükben.

Szóval megint itt tartunk: sehol. A fiatalok úgy általában megkapták, szégyelljék magukat, rossz magyarok, a nemzettudatuk sehol sincs. Még jó, hogy mindig akad a környezetükben pár önjelölt, aki a saját nemzettudatát csillagos ötössel jutalmazza. Gratulálunk!

A diákoknak meg sikeres iskolakezdést kívánunk!” (Már megint ezek a fiatalok...)

Hogyan jutott el Szerbhorváth György Gubás Jenő két idézett mondatától a múltkutatásig, az számunkra, közönséges halandók (legfőleg: irodalmárgörögök) számára fölfoghatatlan. Villám-eszű Szerbhorváth cikázó gondolatait követni nem tudjuk, csupán igyekszünk a nyomukban kullogni: „Mintha nem a 21. században élnénk, hanem valahol egy Trianon előtti, isten háta mögötti, egy nyelvű falucskában, ahol még a rádiót sem ismerik, a világgal az embereket kizárólagosan a pap köti össze, és a fiatalok sem internetezhetnek, csak a köcsögdudát tarthatják az ölükben.”

Szerbhorváth Trianon áldásának tekinti, hogy már itt, a 21. században nem kell többé egy Isten háta mögötti falucskában tengetni életünket, hiszen Trianon hozta meg nekünk a föllendülést, nyitott újabb perspektívákat, megismertük általa a rádiót és falucskánk sem egynyelvű többé. A fiatalok internetezhetnek, szörfölhetnek, lájkolhatnak, csetelhetnek, s hála legyen a globalizáció multikulturális kozmopolitizmusának, az embereket sem a pap köti össze kizárólagosan a világgal! Hogy ez Trianon előtt így volt? Hogy a pap kötötte össze az embereket a világgal? Talán inkább a túlvilággal, – de ez is mindegy! Mit nekünk, a 21. század kozmopolita gyermekeinek Trianon, egyház, hagyományok. A köcsögdudát sem szájával fölfelé tartjuk már az ölünkben...

Szóval: megint itt tartunk, illetve még itt sem, vagy inkább: már itt sem, ugyanis Szerbhorváth György, annak ellenére, hogy 2011. február 1-jei A nemzet egyedüli élcsapata című újabb, Gubásékát és az Aracsot támadó írását enyhe letargiával kezdi, zsidó bűntudatát legyűrve veszi magának a fáradtságot, s jó nagyot belerúg (vagy csak akar!) „a nemzet egyedüli élcsapatá”-ba:

„Már kezdem unni, s nem tud érdekelni, amikor Gubás Jenő és Ágota újabb összeesküvés-elméletükben engem például hazugsággal vádolnak, mert nem úgy értelmezem Gubás Jenő szavait, ahogyan ők. Mert értelmezni csak úgy lehet, ahogyan ők teszik, kizárólagosan, nemzeti szempontból. Aminek az a lényege, hogy ami nemzeti, az jó, amire meg ráfognak, hogy nem nemzeti, az nem jó. Hovatóvább megtisztelő, bár értelmetlen, hogy engem is azok sorába raknak, akik ellehetetlenítik az ő mun-

kájukat (VMSZ, MNT stb.). Elveszem előlük a kapát, a tollat?”

A tudós médiászociológus, filozófus, jegyzet-író udvari bolond, s nem utolsósorban: irodalmár (hiszen ő az Aracs környékére sem jön, ahol csak irodalmárgörögök vannak) stílusához híven ismét elfelejtette föltüntetni a legalapvetőbb adatokat is: Gubás Jenő és Ágota hol és mikor vádolta meg őt újabb összeesküvés-elméletükben, mire alapozza azt, hogy Gubásék szerint csak kizárólagosan, nemzeti szempontból lehet bármit is értelmezni, hol olvashatjuk, hallhatjuk azt, miszerint Gubásék azt mondják: ami nemzeti, az jó, s mire fogják rá, hogy az nem nemzeti, miáltal az már nem is jó, s mi alapján gondolja Szerbhorváth, Gubásék őt is azok sorába rakják, akik ellehetetlenítik az ő munkájukat? Arról nem is szólva, ha már kezdi unni, s érdekelni sem tudja ez az egész, akkor minek írta meg A nemzet egyedüli élcsapata c. jegyzetét? Talán nem ártana pszichiáterhez fordulnia Szerbhorváth Györgynek, hogy megtudja, s ezáltal bizonyára tisztábban is látná, a benne feszülő íráskényszer hogyan kerekedett fölül az úgyszintén benne leledző unalmon és érdektelenségen.

„A munka pedig az lenne, hogy magukról kinyilatkoztatásszerűen közlik: ők a nemzeti oldal, tehát a jó oldal. Mindenki más haza- és nemzetáruló. Közben lepereg róluk minden ellenérv. Ami különösen akkor dermesztő, amikor tudományos munkákról van szó, mert a tudománynak mégiscsak saját logikája, szabályai vannak. Amikor az általuk ünnepezt Vajda Gábor, az Aracs elhunyt főszerkesztője mindennek a mércéje. És akit úgymond elnyomtak. De attól, hogy a szerző elhunyt, életműve még nem bírálhatatlan. Ám nálunk, aki hozzányúl: az nemzetáruló. Közben Vajda a tudományban sohasem látott módszerrel élt: saját magát bírálta, elemezte vagy éppen dicsérte, egyes szám harmadik személyben írt önmagáról. És ő lenne a példakép.” (A nemzet egyedüli élcsapata)

Ismételten olyan dolgokat állít Szerbhorváth, amiről elképzelésünk sincs, honnan kerülnek elő. Honnan veszi Szerbhorváth, hogy Gubásék magukról azt tartják, ők a nemzeti oldal, tehát a jó oldal, s mindenki más haza- és nemzetáruló. Ha még azt állítaná, Gubásék kinyilatkoztatásszerűen közlik: ők a nemzeti oldalon állnak, tehát a jó oldalon, ezen még el lehetne gondolkodni, de hogy ők lennének a nemzeti oldal? S közben lepereg róluk min-

den ellenérv? Milyen ellenérv? Talán Szerbhorváth akarja megmondani Gubáséknak, hogy néz ki a nemzeti oldal? Mi a nemzeti elkötelezettség? Talán csak nem azt akarja ellenérveivel bebizonyítani, Gubásék nem is a „nemzeti oldal”? Ő, aki utálja hazáját, mi több: nemzetét? Ő, aki csak hazautálatról írhatna? Ő, aki a hazát, a nemzetet, vagy mit utálja, megveti, lesajnálja, leszarja? – Ellenérv, persze nincs, csak a szokásos hőzöngés.

S ezek után jön a dermesztő tudománytalanság, attól a tudományos számonkérés, aki annyit nem tud, hogy ha valakire, valamire hivatkozik, akkor azt tüntesse is föl, honnan, kit és mikor idéz! S előkerül szegény Vajda Gábor is, az általunk ünnepeelt Vajda Gábor! – Szegény Gábornak életében sem sok ünneplés jutott, nem hogy halálában, s amióta halott, azóta is mindössze kétszer emlékeztünk meg róla, egyszer szülőhelyén, Bácsfeketehegyen, halálának első évfordulóján, másodszer meg ezen a télen, Szabadkán. Ünneplés nem volt, csak megemlékezés. Vajda számomra, számunkra nem mindennek a mércéje, de a tisztességnek, a helytállásnak, a becsületességnek, a meg nem alkuvásnak, az alapos tudásnak, a kutatómunkának: igen! És őt nemcsak „úgymond elnyomták”, őt félreállították, mellőzték, kigúnyolták, és mindennek ellenére soha nem gondoltuk volna a szerkesztőségben, hogy ő és életműve bírálhatatlan. Életében sok kemény csatát vívott velünk is, mellettünk is, másokkal szemben, de soha nem alakoskodott, s nem számításból volt valaki mellett, vagy valaki ellen, hanem meggyőződésből, talán: hitből, ami Szerbhorváth világában elképzelhetetlen... S amit Szerbhorváth Vajdáról ír: „Közben Vajda a tudományban sohasem látott módszerrel élt: saját magát bírálta, elemezte vagy éppen dicsérte, egyes szám harmadik személyben írt önmagáról. És ő lenne a példakép.” – éppen olyan botorság, mint a többi, Szerbhorváth-féle légből kapott állítás.

„Gubás Ágota most egy másik határon ment túl. Az még, ahogyan mondani szokás, irodalmi munkásságának része, hogy az Újvidéki Rádióknak adott interjújában a VMSZ-t és az MNT-választásokon kétharmados többséget szerzett erőt jugo-liberálisként határozza meg, mert ez csak olyan pontatlanság, amely ugyan inszINUÁCIÓ, de reagáljon erre a VMSZ meg az MNT, ha akar. Viszont Gubás Ágota további okfejtése mélyen antidemokratikus. Egyfelől azt állítja, hogy „a nemzeti

beállítottságú személyeket háttérbe szorították”, de nem mondja meg, kik szorítottak háttérbe kiket és hogyan, implicite pedig az következik a mondatból, hogy mivel a nemzetiek, azaz ők maguk, háttérbe lettek szorítva, nemzetietlenek kerültek az MNT-be (egyébként meg a politika épp olyan harc, ahol a másik kiszorítása is a tét).” (A nemzet egyedüli él-csapata)

Ahogy az előzőekben, úgy most sem kapunk a föltett kérdésünkre választ, nevezetesen arra: Gubás Ágota melyik határon ment már túl, ha most egy másikon? S az sem egészen biztos, hogy ha az interjújában, amit az Újvidéki Rádióknak adott, a VMSZ-t és az MNT-választásokon kétharmados többséget szerzett erőt jugo-liberálisként határozza meg, ez Gubás Ágota „irodalmi munkásságának része”. Véleményem szerint inkább közéleti munkásságáé lenne, semmint az irodalmi munkásságáé. Lenne, mert, természetesen Szerbhorváth itt is csúsztat. Gubás Ágota nem a VMSZ-t és az MNT-választásokon kétharmados többséget szerző erőt határozta meg jugo-liberálisként, hanem egészen pontosan ezt mondta:

„Döntésünk tiltakozás. Mégpedig a nemzeti oldal tiltakozása amiatt, hogy a délvidéki magyarság vezető politikusi körében – konkrétan a Magyar Nemzeti Tanácsra és a legerősebb magyar pártra, a VMSZ-re gondolok, – eluralkodott az a paradox helyzet, hogy a magyarországi választásokat követően, miközben az anyaországban a nemzeti erők kerültek hatalomra, addig nálunk a nemzeti oldal háttérbe szorult. Nagy erőre kaptak a jugo-liberális erők. Ez már a nemzeti tanácsi választásokon is megmutatkozott. Ott taroltak. A nemzeti beállítottságú személyeket háttérbe szorították.” (Miért mondott le az Aracs elnöke és alelnöke? ...)

Azaz: Gubás Ágota szerint a pártban (VMSZ) és a Magyar Nemzeti Tanácsban „nagy erőre kaptak a jugo-liberális erők”. Szerbhorváth szerint Gubás Ágota azt állítja, „hogy »a nemzeti beállítottságú személyeket háttérbe szorították«, de nem mondja meg, kik szorítottak háttérbe kiket és hogyan...”. Dehogynem! Világosan megmondta: a délvidéki magyarság vezető politikusi körében, konkrétan a Magyar Nemzeti Tanácsban és a VMSZ-ben.

„Nem fogom itt az MNT-seket és a VMSZ-eseket megvédeni, de aki őket kizárja a nemzetből, mint közösségből, azt olyannyira antidemokratikusnak tartom, ami miatt tiltakozni kell. Persze, a vajdasági

magyarságnak csak a relatív többsége szavazott a győztes listára – ám a választásokon résztvevők többsége, s ezzel együtt legitim. Aki ezt vitatja, úgy viselkedik, akár anno a kommunisták: ők egyedül az arra jogosultak, az élcsapat tagjai, hogy megmondják, ki jogosult itt hatalmon lenni.” (A nemzet egyedüli élcsapata)

Szerbhorváthból előbújnak a nagy tanítómeseterek, az örökös tiltakozók, a fáradhatatlan jogvédők: a konrádgyörgyök, az imrekerteszek, a partinagyrajosok, a fischerivánok. Igaz, nem fogja itt az MNT-seket és a VMSZ-eseket megvédeni, de aki őket kizárja a nemzetből (Szerbhorváth és a nemzet!, Szerbhorváth a nemzetféltő! – mit meg nem kell élnünk ebben a világban?!), mint közönségből, azt olyannyira antidemokratikusnak tartja, ami miatt tiltakozni kell! (Arról nem beszélve, milyen egy mondat ez is – „de aki őket kizárja..., ami miatt...”) Nos, vajon ki az, aki az MNT-seket és a VMSZ-eseket kizárja a nemzetből, egyáltalán: ki akarja őket bárhonnán is kizárni. Gubás Ágota mindössze annyit állított: ebben a két szervezetben, ill. intézményben a jugo-liberális személyek vannak túlsúlyban, a nemzetiek meg háttérbe szorultak. Szerbhorváthnak még csak önálló gondolata sincs: amióta ismét az Orbán-kormány van hatalmon, naponta találkozunk az ellenzék kommunizálásával. Orbán is volt már, s minden bizonnyal lesz is még Sztálin, Kádár, a kormánya hol fasiszta színezetű, hol meg kommunista, de mindenképpen diktatórikus – mondják azok, akik maguk is kommunisták voltak, nem is szólva pufajkás, körömtépő, tömegbe lövető felmenőikről. Szerbhorváth is előkapja varázskalapjából a kommunista kártyát, kommunistának nevezve a Gubás házaspárt, akik annyira veszélyesek, hogy „tőlük... a szabad választás intézményét kell megóvni” (Szerbhorváth: A nemzet egyedüli élcsapata).

„Mert azzal nehéz mit kezdeni, ha valaki a megválasztottakat egy soha nem látott módon fosztaná meg elismertségüktől. Gubás Ágota úgy gondolja, hogy „a délvidéki magyarság vezető politikusi körében (...) eluralkodott az a paradox helyzet, hogy a magyarországi választásokat követően, miközben

az anyaországban a nemzeti erők kerültek hatalomra, addig nálunk a nemzeti oldal háttérbe szorult”. Azaz: ellentmondásos a helyzet, mert itt nem azok nyertek, akik Magyarországon. Gubás világában tehát az lenne az igazságos, ha a Vajdaságban is azok uralkodnának, akik Magyarországon. Függetlenül attól, hogy az itt élők kire szavaztak, tessék elfogadni, hogy ott a többség kire szavazott! Nekünk pedig azért kell hatalmon lennünk, mert amott azok vannak, akik nekünk tetszenek, akik úgy gondolkodnak, mint mi!” (A nemzet egyedüli élcsapata)

Szerbhorváth kifícamodott gondolkodásának újabb példája ez is, mert Gubás Ágota egyáltalán nem azt mondta ezzel, amit Szerbhorváth ebből ki akart hallani. Gubás azt tette világossá, hogy míg Magyarországon jobboldali kormány került hatalomra, addig a Nemzeti Tanácsban és a VMSZ-ben... de ezt már kívülről fújjuk! S ha Szerbhorváth tisztességesen idézne a továbbiakban, s nemcsak ezt a kiragadott mondattöredéket emelné ki, akkor láthatná és láttathatná, a paradox helyzettel Gubás Ágota azt akarja hangsúlyozni, hogy a jobboldali magyarországi kormány anyagi támogatásának ugyanazok a haszonélvezői, mint akik a korábbi, balliberális kormányok anyagi juttatásait élvezték. S ez tény: a magyar adófizetők pénzét a Délvidék szerbiai részén továbbra is azok a jugo-liberális politikusok osztják le (elsősorban haveri, brancsbéli, pártbéli) körökben, akiket a balliberális kormányok az előző években – évtizedekben kitüntetett figyelemben részesítettek. Szó sincs semmilyen szovjet, kommunista ideológia importálásáról – s ezt jól tudja Szerbhorváth György is – a pénzről, a lenyúlható támogatásokról van mindössze szó, s arról a dőlőfős felsőbbrendűségi kivagyiságról, ami annyira jellemző a balliberális kozmopolitákra, miszerint a művelt és kiművelt demokraták csakis ők lehetnek, a bugris, szarból jövő bőgatyások meg maradjanak meg ott, ahol vannak: az örökös vesztesek között. És ha közülük (közülünk) valaki ez ellen szót mer emelni, az antidemokrata, kirekesztő, kommunista náci!

Horgos, 2011. február 18.